

Suriye ve Gerçek Sorunu!

Suriye Dışişleri Bakanı Esad eş-Şeybani, 25 Nisan 2025'te Güvenlik Konseyi'nde bir konuşma yaptı ve bu, tiran Beşar Esad'ın firar etmesinin ardından Suriye adına ilk katılım olmuştu; zira konuşmada şöyle dedi: "Yeni Suriye'yi temsil etmek üzere Güvenlik Konseyi'ndeyim." Şöyle devam etti: "Sayın konseyinizi, "İsrail'in" Suriye'den çekilmesi yönünde baskı yapmaya çağırıyoruz." "İsrail'in" Suriye'ye karşı devam eden saldırısı, gerçekleştirmeye çalıştığımız barış ve güvenliği zedeliyor." Ve şöyle dedi: "Suriye'nin "İsrail" de dâhil olmak üzere bölgedeki ve dünyadaki hiçbir ülke için tehdit oluşturmayacağına dair taahhüdümüzü defalarca beyan ettik." Şu sözleriyle Suriye'ye yönelik yaptırımların kaldırılması talebinde bulunduğu sırada yeni Suriye yönetiminin Yahudi varlığıyla ilişkileri normalleştirmeye hazır olduğunu vurguladı: "Yaptırımların kaldırılması, Suriye'nin karanlık geçmişiyle bilinen bir ülkeden uluslararası barış, refah ve ekonomide aktif ve güçlü bir ortağa dönüşmesinde belirleyici bir adım olabilir."

Yakın Doğu İşleri'nden Sorumlu ABD Dışişleri eski Bakan Yardımcısı Barbara Leaf, 25 Nisan 2025 tarihinde İbrani Kanal 12'ye şu açıklamayı yapmıştı: "Suriye'nin gelecekte "İsrail'i" tehdit etmeyeceğini açıkça taahhüt ettiği gibi hiçbir odağın ya da ülkenin Suriye toprakları üzerinde "İsrail" için tehdit teşkil etmesine izin vermeyeceğini de taahhüt etti." Barbara Leaf, ABD yönetimindeki görevinden ayrılmadan önce yani 19 Aralık 2024 tarihinde Şam'da kendisiyle bir araya gelmiş ve şöyle demişti: "Eş-Şara ile görüşmem sırasında güvenilirliğinden etkilendim ve pragmatizmiyle eski ABD yönetimi yetkililerini etkiliyordu; yaklaşımını gerçekten değiştirip değiştirmediğini sadece zaman gösterecektir."

Burada yeni Suriye yöneticilerinin yaptıkları açıklamalar ve düşmanın onlara tanıklık ettiği şey onların, iktidara geldiklerinde ilk vaatleri Yahudi varlığını tehdit etmemek ya da yönetecekleri ülkeden Yahudi varlığının kesinlikle tehdit edilmesine izin vermeyeceklerini söyleyen Mahmud Abbas ve Filistin otoritesinden ve tüm Müslümanların başındaki yöneticilerden farklı olmadıklarını teyit etmektedir; çünkü bu, ABD'nin bölgedeki çıkarlarının önceliklerinden biridir. Nitekim onlar, başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere Güvenlik Konseyi ve uluslararası sisteme yalvarmayı, dış politikalarının temel taşı haline getirmişlerdir; zira Filistin'den vazgeçme ve Yahudilerin gasbını tanıma pahasına bu güçlere, sorunlarını çözmeleri veya işgal ettikleri toprakları savaştan kendilerine iade etmeleri için yalvarıyorlar. Çünkü onlar, fedakârlığa ve meydana okumaya hazır değiller, ölümden korkuyorlar ve hayatı Yahudilerin sevdiği gibi seviyorlar; bu yüzden onlar, mevkilere, unvanlara, şöhretin cazibesine ve ikiye yüzlülerin, çıkarıcıların ve sıradan basit insanların kendilerine yönelik övgülerine aldandılar ve kendilerine nasihat edenlerden de yüz çevirdiler.

Sorun sadece Filistin'i ve ülkenin sömürgecinin yapay olarak parçalamasına rağmen bölünmez bir ülke olan Suriye ve Lübnan'ın bazı kısımlarını gasp eden düşman ile ilgili bir mesele değildir; aksine sorun, tüm siyasi, ekonomik ve toplumsal meseleleri ele alırken, büyük devletlerden, onlara bağlı bölgesel ülkelerden ve uluslararası kuruluşlardan çözümler aramaları ve kendi ideolojilerini ve şeriatlarının kaynaklarını unutmalarıdır.

Çetrefilli olan sorun, devrimlerden sonra iktidara gelenlerin, ayaklanan insanların özlem ve taleplerini yerine getirmek için yetenekleri ve potansiyelleri de dahil olmak üzere ümmetin kendi gücüne güvenmemeleri ve bunları yerine getireceklerine dair onları kandırmaları veya insanların böyle düşünmesi, dahası bu yöneticilerin çok geçmeden çeşitli bahanelerle sömürgeci ülkelerin ve bölgedeki yandaşlarının taleplerini yerine getirmek için dışarıya yönelmeleridir! Dolayısıyla onlar, bir devlet adamı olarak nitelendirilmezler, bilakis onlar, siyasi eylemde akide ve ideolojiden yoksundurlar; zira vakıya sarılmak dışında her şeyi reddettiler ve vakıyı ideoloji, ölçüt ve düşüncenin

kaynağı olarak kabul ettiler ve aleni bir şekilde vakıacı ve pragmatik olmamız ve statükoya teslim olmamız gerekir dediler; dolayısıyla vakıayı dayatanların peşinden gittiler ve vakıayı/gerçekliği değiştirmeye ve kendi fikirlerine göre yeni bir gerçeklik oluşturmaya hazır değillerdi, ki böylece başkalarının da buna boyun eğmesini sağladılar. Böylece de Amerikalılar, Batı ve onların bölgedeki yandaşları onları övdüler.

Evet, egemen güç, bugün Amerika'da olduğu gibi gerçekliği dayatmaya çalışıp başkalarının da buna teslim olmasını, eylem ve hareketlerini buna göre uyarlamasını ve egemen gücün hegemonyası altında bu gerçekliğin izin verdiği ölçüde hedeflerini gerçekleştirmeye çalışmalarını sağlamaya çalışıyor. Böylece başka bir güç ortaya çıkıp onun karşısında durduğunda ve ona meydan okuduğunda, ikisi arasında çatışma başlayacaktır.

Bu normal bir şeydir; bu yüzden akidevi İslami bir gücün, şayet henüz bir devlet yoksa o zaman ideolojik parti olarak bir varlığın, bu gerçekliğe meydan okuması ve kendi ideolojisine göre yeni bir gerçeklik dayatması gerekir; bu da ancak akidevi İslami gücün, ideolojik devletini kurana, dünya ülkelerini kendi ideolojisine göre dayattığı gerçekliğe teslim edene, onunla muamele etmesini ve onun kapsamında hareket etmelerini sağlayana kadar şiddetli siyasi bir mücadele etmesiyle ve güçlü bir fikri çatışma yapmasıyla olacaktır. Zira yüzünü âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim eden bir Müslüman, ideolojisiyle güçlü olup akidesi sayesinde tüm akidelere ve ideolojilere galip gelecektir.

İşte bu yüzden Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem, Sahabelerden (Allah onlardan razı olsun) oluşan partisiyle, gerçekliğe meydan okumuş ve ona boyun eğmemiştir; zira Kureyş liderlerine meydan okumuş, onların akidelerine ve fikirlerine saldırmış, akıllarını, gelenek ve göreneklerini hafife almış, fikirlerini yaymak ve onlar için bir kamuoyu oluşturmak amacıyla çalışmış ve devletini, sıra dağlar gibi kök salmış ideolojik temeller üzerine kurmak için nusret aramaya başlamıştır. İşte bu metot sayesinde devleti kurabilmiş, içeride ve dışarıda yeni bir gerçeklik empoze etmiş ve İslam ideolojisi ve İslam Devleti egemen oluncaya kadar en küçük olanaklarla bile savaşma konusunda asla tereddüt etmemiştir; böylece on yıl içinde Arap Yarımadası'nı şirk ve küfürden kurtarabilmiş ve o zamanlar dünyanın en büyük devleti olan Roma devletiyle çatışmaya başlayarak İslam Devleti'ni büyük bir devlet haline getirmiştir.

Evet, sorunun çözümü işte budur; bu çözüm sayesinde Suriye ve diğer İslam beldeleri güçlü, kudretli ve büyük bir küresel güç haline geleceklerdir; bu da ancak yönetimi ve ülkenin liderliğinin teslim alanların Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in izinden gitmeleriyle gerçekleşecektir. Aksi takdirde insanlar boğucu bir sarmalın ve içinden çıkamayacakları bir kısır döngünün içinde dönmeye devam edecekler, başladıkları noktaya geri dönecekler, umutsuzluğa ve hayal kırıklığına kapılacaklar ve böylece de teslim olacaklardır.

Hayat, Allah'ın insanlığı yarattığı zamandan, yeryüzü ve üzerindeki her şeye varis olacağı zamana kadar, hak ile batıl, iman ile küfür, hayır ile şer arasındaki çatışmadan ibarettir. Hak üzere olan, hayra davet eden, iman ve takva ehli olan ve Allah'ın kendilerini, daha ehil ve layık olmalarından dolayı takva kelimesiyle yükümlü kıldığı Müslümanların, bu çatışmaya girmeleri, yeryüzünün verasetini ve bununla birlikte cenneti hak etmeleri için ideolojilerinin egemenliği yolunda en değerli ve kıymetli şeylerini, yani canlarını, çocuklarını, ana ve babalarını feda etmeye hazır olmaları, kalplerine cahiliye taassubunu yerleştiren kâfirlere ve şer davetçilerine teslim olmamaları farz olduğu gibi bilakis onların, Rablerinin kendilerine emrettiği ve ona muhalefet etme konusunda kendilerini uyardığı Peygamberleri ve ebedi liderleri Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i örnek almaları da farzdır.